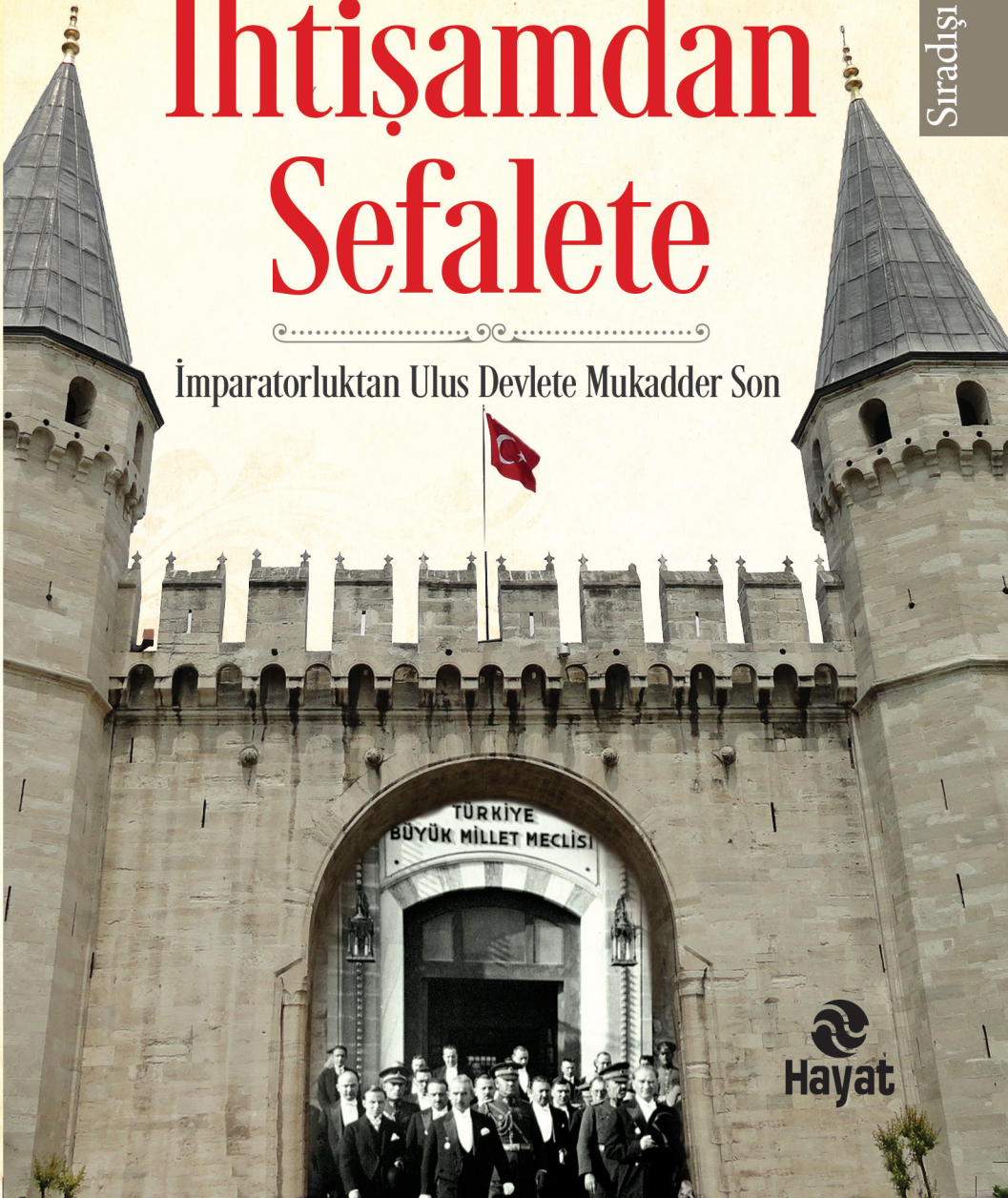
PROF. DR.

MEHMET ÇELİK

Sıradışı Tarih

İhtişamdan Sefalete

İmparatorluktan Ulus Devlete Mukadder Son

Hayat

İhtişamdan Sefalete

İmparatorluktan Ulus Devlete Mukadder Son

© 2015, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
ISBN: 978-605-151-160-3
Sertifika No: 12451

Hayat Yayınları : 567
Tarih : 15
Kitabın Adı : İhtişamdan Sefalete
Yazarı : Mehmet Çelik
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Kapak Tasarımı : Ahmet Turan Öztürk
İç Tasarım : Aydın Altuntaş
Baskı Yeri & Tarihi : İstanbul, 2015
Baskı & Cilt : Alioğlu Matbaacılık
Orta Mahallesi Fatin Rüştü Sokak
No: 1-3/A Bayrampaşa / İSTANBUL
Tel: (0212) 612 95 59 Fax: (0212) 613 09 83
Sertifika No: 11946

Hayat Yayın Grubu
Nişancı Mahallesi Davutağa Caddesi No: 26/1
34050 Eyüp - İstanbul
el: 0212 613 11 00 GSM: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - hayat@hayatyayinlari.com
twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari

İhtişamdan Sefalete

İmparatorluktan Ulus Devlete Mukadder Son

PROF. DR.
MEHMET ÇELİK

Hayat

Prof. Dr. Mehmet Çelik

Prof. Dr. Mehmet Çelik, 1954 yılında Elazığ'da doğdu. İlk ve orta öğretimini kendi memleketinde, yüksek öğrenimini Erzurum Atatürk Üniversitesi Edebiyat (Türk Dili) ve İlahiyat (İslâm Felsefesi) fakültelerinde tamamlandı.

1980 yılında akademik hayata başlayan Çelik, 1982-1987 yılları arasında Mor Gabriel Manastırı'nda Süryani Kilisesi, Süryani Dili ve Hristiyan İlahiyatı alanında akademik çalışmalarda bulundu.

Ortağçağ İslâm ve Roma-Bizans uzmanı olan Prof. Dr. Mehmet Çelik, özellikle Süryaniler, Nasturiler-Keldaniler, Ermeniler ve Fener Rum Patrikliği üzerindeki çalışmalarıyla tanınmaktadır.

Yayınlanmış 13 akademik kitaba ve 100'ün üzerinde bilimsel makaleye imza atan Prof. Dr. Mehmet Çelik, son yıllarda çeşitli gazete ve dergilerde yayınlanan sosyo-politik yazı ve röportajlarıyla, yurtiçi ve yurtdışında verdiği konferanslarla, Ülke TV'deki "Sıradışı" programıyla kamuoyunda ilgiyle takip edilmektedir.

İÇİNDEKİLER

KOCA İMPARATORLUK NASIL TASFİYE EDİLDİ?.....9
I. İMPARATORLUĞUN TASFİYE SÜRECİ.....11
1. Günümüzden Maziye Bir Atf-ı Nazar.....11
2. Tasfiye Sürecinin İçerdeki Kazma-Küreği: Siyasal Sistemi Felç Eden Asker-Medya Vesayeti.....14
3. 31 Mart Vakası ve Abdülhamid'in Tahttan İndirilişi.....16
4. Devlet Felsefesinin Ayaklar Altına Alınışı: Çete Darbesiyle Hükümet Tayini.....18
II. TASFİYENİN ULUSLARARASI SİYASÎ VE HUKUKÎ MEŞRUİYETİNİN KURUMSAL YAPISININ OLUŞTURULMASI.....24
1. İmâme'nin Koparılışı ve Tespih Tanelerinin Dağıtılması Projesi.....24
2. İmparatorluğun tasfiyesinin ve sömürge çakma devletlerin kuruluşunun uluslararası meşruiyetini sağlama.....32
III. YENİ DÜNYA DÜZENİ PROJESİNİN HAYATA GEÇİRİLİŞİ.....54
1. Sevr, Nerede ve Nasıl Uygulandı?.....55
2. Projenin Uygulanmasında Uluslararası Siyasî ve Hukukî Meşruiyetin Sağlanması İçin Yeni Bir Muhatabın Yaratılması.....57
3. Kemal Paşa'nın Hedefe Giden Yol Haritasını Tamamlaması... 62
4. Çizilen Yol Haritasının Başarıya Ulaşması İçin Fransa ve Rusya'nın Desteğinin Alınması: Suriye'nin Fransa'ya, Batum'un Rusya'ya Terk Edilmesi.....72
5. Yeni Dünya Projesinin Sahipleriyle Masaya Oturulması: Mudanya Mütarekesi.....76
İMPARATORLUK'TAN ULUS DEVLET'E..... 81
I. İMPARATORLUĞUN DEFİN RUHSATININ TESCİLİ83

1. Resmî İdeologların Bu Yol Haritasının Üzerini Örtme Çabaları: Kargaları Güldürecek Gerekçeler 84
2. Tarihî Hafızamızı Dumura Uğratma Çabaları.....87
3. İmparatorluğun Defin Ruhsatı: Lozan 91
II. KÖKSÜZ DEVLET İNŞASI.....98
1. Milli Mücadelenin İdealist Hayallerini Yıkan Ulus-Devlet Formatı.....98
2. Yeni Ulus-Devlet Formatının Maziden Kopuk Devlet Felsefesi.... 112
3. Yeni Devlet Felsefesinin Tek Adam Kültü ile Bütünleşmesi 126
KAYBEDİLEN HAFIZA, ...141
YİTİRİLEN DEĞERLER.....141
I - GERİDE BIRAKTIĞIMIZ YETİMLER..... 143
II - HİLALİN HAÇ KARŞISINDAKİ MAHZUNİYETİ ... 169
III - TARİH FELSEFEMİZİN TOPLUMSAL RUHU..... 185
VAKIF MEDENİYETİ..... 185
IV- KAYBETTİĞİMİZ MEDENİYETİN MERHAMET DAMARI..... 195
BUGÜNKÜ HAL-İ PÜR MELALİMİZ.....219
I - SINIRLARIMIZDAKİ ENDİŞE FOBİSİ..... 221
II - BÜYÜK DEVLET OLMANIN OLMAZSA OLMAZI ... 233
TEO – POLİTİK AKIL..... 233
III - TARİHÎ HAFIZAMIZI NASIL KAYBETTİK? 244
IV - BATININ İSLÂM DÜNYASI ÜZERİNDEKİ ALGI OPERASYONLARI..... 249
BİLAD-I ŞAM'IN GÖZYAŞLARI 269
VE 269
RUHUMUZDA BIRAKTIĞI TORTULAR.....269
I - SİYONİSTLERIN İSRAİL DEVLETİ HAYALİNİN İLK MANİVELASI 271
ZİON KATIR BİRLİĞİ..... 271

II - KUDÜS, AHH KUDÜS!.. 278
III - HALEP'E NASIL İHANET ETTİK? 289
GÜNEY SINIRLARIMIZ 295
VE 295
SURİYE'NİN GELECEĞİ 295
I - SURİYE GERÇEĞİ 297
II-FİLMİ GERİYE SARMAK 315
III - DIŞ GÜÇLERİN SÜRECE DAHİL OLMASI..... 324
IV - SYKES-PICOT'TA YENİ BİR TADİLATA DOĞRU . 337

KOCA İMPARATORLUK NASIL TASFİYE EDİLDİ?

I. İMPARATORLUĞUN TASFİYE SÜRECİ

Yaklaşık yüz sene önce, 20 milyon km²'den küçüle küçüle 5 milyon km² de kalsa, hâlâ büyük (yaşlı demek daha doğru) bir imparatorluğa sahiptik.

Üç-beş yıl içerisinde, adeta avuçlarımızın arasından kaydı, gitti. Küçük bir limited (iki ortaklı adi şirket) şirketin bile tasfiye işlemleri iki-üç yıl sürerken, sekiz-dokuz ayda bu iş nasıl sona erdirildi.

Konunun bu can alıcı noktası, bugün hâlâ Türk bilim adamları ve üniversitelerince çalışılmış değil… Bu konu, imparatorluğun tasfiyesinin nirengi noktalarından sadece biridir.

İmparatorluğun savaş meydanlarındaki mücadelelerini bir tarafa bırakıyoruz ve tasfiye sürecinin içerdeki hazırlık ve faaliyetlerini öncelikle mevzu bahis edeceğiz.

1. Günümüzden Maziye Bir Atf-ı Nazar

Her canlı doğar, büyür ve ölür. Her eşya üretilir, kullanılır ve eskir… Devletler de böyledir. Kurulurlar, gelişir-büyür ve yıkılırlar.

Bunlar, hayatın kanunlarıdır…

Ortaçağ, Büyük İmparatorlukların çağıdır… Yeniçağ, bu yapıların değişerek, evrilerek devam ettikleri çağdır. Yakınçağ tabir ettiğimiz dönem ise, imparatorlukların ömürlerini doldurdukları, ulus devletlerin doğduğu bir dönemdir. Bilimin, teknolojinin ilerlediği, insanın merkeze alındığı siyasal sistemlerin geliştiği, hukukun ve insan haklarının öne çıktığı bir dünyaya pencerelerin açıldığı bir çağdayız artık.

Geçen yüzyılın başında sadece biz imparatorluğumuzu kaybetmedik. Ruslar da, İngilizler de, Avusturya-Macaristanlılar da imparatorluklarını kaybettiler…

Ancak bu kaybedişte, onlarla aramızda büyük bir fark var: *Onlar, imparatorluk hafızalarını muhafaza ederek, bu evrilmeyi gerçekleştirdiler. Tarihî hafızalarını muhafaza ettiler. O tarihî hafızalarıyla dünyaya baktılar, onu o hafızayla okudular, istikbale matuf planlarını hep o hafıza ile yaptılar. Tarih Felsefelerinde ise hiçbir değişiklik yapmadılar.*

Örneğin Almanya, II. Dünya Savaşı'nda korkunç bir hezimete uğradı. Her şeyini kaybetti… Kayıtsız-şartsız teslim oldu. Topraklarının yarısı Doğu Almanya adı altında Sovyetlerin hâkimiyetine girdi. Almanya, başkentini (Berlin) bile kaybetti.

Başkentini Bonn'a taşıdı…

1946-1992 yılları arasında kendisine galiplerce yakıştırılan Batı Almanya, kendisinden koparılan parçasına yakıştırılan Doğu Almanya tabirini, ne medyasında, ne eğitiminde, ne de sokağında hiç kullanmadı… Kendisinden koparılan ve bağımsız bir devlet hâline getirilen parçasına, hep *Almanya'nın doğusu* dedi.

1992'de Sovyetler dağılınca, sessiz sedasız Sovyetlerle anlaşarak (ekonomik konular, para…) bu parçasını tekrar kendine kattı ve eski başkentine döndü.

Bu dönüş, bir milletin tarih şuuru ve tarih felsefesi açısından muhteşem bir dönüştür:

Almanlar Berlin'i kayıtsız-şartsız teslim edince, başkentteki parlamentosunu Bonn'a taşıdı. Dönemin milletvekilleri atlı arabalarına binerek, Berlin'den Bonn'a geldiler. Taş taş üzerinde kalmayan, her şeyini kaybetmiş Almanya, hafızasını kaybetmemişti:

Milletvekillerini taşıyan arabaları, arabaları çeken atların koşumlarını ve milletvekillerinin o günkü resmî kıyafetlerini alıp, bir müzede sakladı…

Gün ola, harman ola!..

Evet o gün 1992'de geldi.

1946'da Berlin'den Bonn'a milletvekillerini taşıyan atlı arabaları çıkardılar. Yeni milletvekillerine, 1946'daki milletvekillerinin Berlin'i terk ederken giydikleri resmî elbiselerini giydirerek, Bonn'dan Berlin'e geri döndüler!..

Bu dönüş, mahzun gelişten daha muhteşemdi!..

Mercedes, BMW, Opel… gibi otomobil markalarına sahip olan Almanya, eski başkentine terk ettiği atlı arabalarla, o günün kıyafetleriyle geri dönüyordu…

Tarih şuuru, budur işte!..

Büyük millet olma, budur işte!

Tarih felsefesi, budur işte!..

Almanya, yeni yetişen çocuklarının-gençlerinin şuur altına ve ruhlarının derinliklerine, o tarih şuurunu bu şekilde nakşetti…

Kayıtsız-şartsız teslim olan bir millet, kolu-kanadı değil, gövdesi yok edilen bir devletin, çok kısa bir zamanda (30-40 yıl içinde) bugünkü duruma gelmesinin sırrı, burada yatmaktadır.

Biz ise imparatorluğumuzu kaybederken, bu süreçte sadece beş milyon km² toprak, beş milyon da insan kaybetmedik!

En büyük kaybımız *tarihî hafızamız, tarih şuurumuz* ve *tarih felsefemiz* oldu.

İşte bütün mesele de bu noktada düğümlenmektedir.

2. Tasfiye Sürecinin İçerdeki Kazma-Küreği: Siyasal Sistemi Felç Eden Asker-Medya Vesayeti

Devletler, savaş meydanlarında kaybettikleri muharebelerle yok olmazlar. Sadece güç kaybına uğrarlar. Bu da geçici bir durumdur.

Tıpkı, bir ağacın dallarının budanması işlemi gibidir. Daha güçlü meyve veren dallara sahip olarak gelişir, büyürler. *Tarih şuuru sağlamsa, tıpkı tıraş edilen sakal misali, daha gür olarak, yeniden doğarlar.*

Bu nedenle bir devletin zevâli *içerden* başlar. Tıpkı bir ağacı içerden kurtların kemirmesi gibi… Sonra ufak bir rüzgar veya darbe, ağacı devirir.

İçten kemirilmiş bir devleti de, bir savaş, tıpkı çürümüş ağacı deviren rüzgar gibi devirir.

Biz, bu koca çınarın harp meydanlarındaki yenilgilerini okuyucuya bırakarak, içerden çürümüşlüğüne ve kurtlarına dikkat çekeceğiz.

Asker-siyasetçi ilişkilerinin bugün geldiği noktayı doğru algılayabilmek için, biraz geriye; yakın tarihimizin başlangıcına bir göz atmakta fayda var. Ancak, siyasetçi-asker ilişkilerini değerlendirirken, öncelikle medyadan başlamak gerekir.

Bugün 60-70 yaşında olanlar, basın ve askeri ihtilaller hususunda engin bir tecrübeye sahiptirler. Gerçi *bidon kafalılarla, göbeğini kaşıyanlar* ancak 2005'lerden sonra bunun farkına varabildilerse de, zararı yok. Bugün artık herkesin kabul ettiği bir gerçek var: Basının desteği ve bidon kafalıları yönlendirmesi olmadan, asker darbe yapamaz.

Nitekim internet sitelerine düşen bir ses kaydında (2007), apoletli medyanın önemli bir gazetesinin Ankara temsilcisi, Ergenekon operasyonu öncesi, bir kuvvet komutanına *"daha ne duruyorsunuz, memleket uçurumun kenarına geldi, dinciler yakında şeriat ilan edecek"* şeklinde sıkıştırınca, kuvvet komutanı şu gerçeği ifade eder: *"Artık darbe yapmak çok zor. Medyayı kontrol edemiyoruz. Alternatif bir medya oluştu. Anında her şeyi açık-seçik yayınlıyorlar ve milletin gözü açılıyor…"*

Evet sevgili okuyucu, geçmişe gitmeden öncelikle sonucu açıklayalım: Medya olmasaydı, ne 1960 İhtilali, ne 12 Mart 1971 Muhtırası, ne de 12 Eylül 1980 askerî darbesi olurdu. 28 Şubat ve sonrasını ise konu bile etmeye lüzum yok!

Yakın tarihin sayfalarını açalım: Batılı güçlerin desteklediği ve yönlendirdiği İttihatçılar, Abdülhamid'i devirmeyi kafala-

rına koymuşlar. Balkanlar kaynıyor; Sırp, Bulgar, Makedon, Rum çeteleri devlete başkaldırmışlar, Osmanlı paşaları Abdülhamid'le uğraşıyor.

Basın da tam gaz bu işe destek veriyor.

O günkü basında bu konuda yazılanları-çizilenleri özetlemeye kalksak, herhâlde dünyanın en büyük ansiklopedisi olur. Biz sadece okuyucunun zihninde konu açıklığa kavuşsun diye, rastgele iki yazıdan kısa birer paragraf aktaracağız.

O günlerde *Ahmet Rıza* askeri tahrik için *Meşveret Gazetesi'nde* şunları yazıyordu: *"… askeri elit, sivil hayata önderlik etmek zorundadır… yılan oynatan falcı ile bir şeyhin devlet işlerine karıştığı bir yerde, namuslu subayların bilgi ve iktidarından vatanı mahrum kılmak, onulmaz bir hatadır"*

Devrin meşhur kalemi *Tunalı Hilmi* de *Osmanlı Gazetesi*'nde düeti tamamlıyordu: *"Ey gaziler, bilirsiniz ki bu millet asker oğlu asker bir millettir. Bu millet, askerlik sayesinde büyümüştür. Askerler, ey gaziler… Arş! Hükümet konaklarına dolunuz. Yıldız'*ın altını üstüne getiriniz! O*'ndan yana fare yüreklileri öldürünüz! Münafıkları, casusları, rüşvetçi memurları gebertiniz!"*

Bu tahrik ve yaygaralar gerekli ortamı hazırlamıştı. Sıra kitlesel bir gövde gösterisine gelmişti. Askerlere sivil elbise giydirilerek meydana saldılar. *"Şeriat isteriz!"* diye bağıran bu güruha sokaktaki *başıbozuklar* da katılınca, ortam istenen kıvama gelmişti.

3. 31 Mart Vakası ve Abdülhamid'in Tahttan İndirilişi

Bu ortam, İttihatçı çetecilerin tam da istedikleri bir ortamdı. Her şey planlanandan daha iyi gidiyordu. Hemen Sela-

nik'teki *locaya* haber verildi ve *Mahmut Şevket Paşa* kumandasındaki *Balkan çapulcularının* oluşturduğu *III. Ordu,* isyanı bastırmak(!) iddiasıyla İstanbul'a yürüdü. Tarihimizde yer alan 31 Mart olayı budur. 13 Nisan 1909 tarihinde başkente gelen Mahmut Şevket Paşa komutasındaki üniformalılar yönetime el koydular, 27 Nisan'da da Abdülhamid'i tahttan indirip, dişlerine uygun gördükleri *Mehmed Reşad'ı* tahta çıkardılar.

Artık devleti, perde arkasından *İttihat Terakki Çetesi* yönetiyordu. Ülkedeki tüm muhalefeti sindirdikleri gibi, muhalif basını da hizaya getirdiler. Siyasete bulaşan üniformalılar bu sefer de birbirlerine düştüler. İttihatçı subaylara karşı boş durmayan başka bir grup üniformalı da *Haleskâr Zabitan (Kurtarıcı Subaylar)* adı altında örgütlenerek, 1912 yılında *"... devletin çökme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu ve vatanın kurtarılması görevinin yine en çok askerlere düştüğünü"* ileri sürerek bir muhtıra yayınladılar. Hükümetin derhal istifa etmesini ve *Kamil Paşa* başkanlığında yeni bir hükümet kurulmasını talep ettiler. İttihatçılar, çare bulamayınca buna razı oldular. Ancak *Gazi Ahmet Muhtar Paşa* başkanlığında bir hükümet kurdular, fakat o da meclisten güvenoyu alamayınca, Padişah da meclisi feshetti.

Bütün bunlar yaşanırken, gırtlağına kadar siyasi çatışmaların içine batmış ordu 1911'de Trablusgarp'ta olduğu gibi, Balkanlar'da patlak veren isyanları da bastırmada başarısız olmuştu. Doğu ordumuz Bulgar çetecilerinin önünden ricat ederek Çatalca'ya çekilirken, Batı ordumuz da Sırp çetelerine Kumanova'da yenilmiş ve Manastır'a çekilmişti.

Bir zamanlar Kosova'da, Sırpsındığı'nda, Niğbolu'da, Mohaç'ta en güçlü Haçlı ordularını birkaç saat içinde darmadağın eden bu ordu, artık başıbozuk çete gruplarının önünde dağılıp, kaçıyordu… Hatta ittihatçıların baba ocağı Selanik de tek kurşun atılmadan Yunanlılara teslim edilmişti. Bunun üzerine *Gazi Ahmet Muhtar Paşa* hükümeti istifa etti, *Kamil Paşa* hükümeti kuruldu.

Bu durum İttihatçıların canını sıktı. O dönemde basın tümüyle ellerindeydi. Hemen *"hükümet Rumeli'yi düşmana terk etti"* yaygarası kopardılar. Bütün kabahati, henüz bir aylık ve kendilerinden olmayan hükümetin üzerine yıktılar. 7 Ocak'tan itibaren darbe hazırlıklarına başladılar.

22 Ocak 1913 günü Büyük Devletlerin savaşla ilgili notası Meşveret Meclisi'nde görüşülecekti. İttihatçılar o gün *"Edirne, Bulgarlara bırakılacak"* yaygarası yaptırarak halkı da ayaklandıracak ve darbe yapacaklardı. Toplantıda böyle bir karar çıkmadı, ama olsun Edirne yaygarasına devam denildi. Bu işin şerefi Binbaşı-Yarbay karışımı Enver'e havale edildi.

4. Devlet Felsefesinin Ayaklar Altına Alınışı: Çete Darbesiyle Hükümet Tayini

Ehhh, 31 yaşında *"fındık kadar bir beyne, mangal gibi bir yüreğe"* sahip Binbaşı-Yarbay karışımı Enver'i tutabilirsen, tut!..

Tıpkı Hırant Dink'i vuran Ogün Samast, Rahip Santoro'yu vuran Oğuzhan Akdin, Malatya'daki Zirve Yayınevi katliamlarını gerçekleştiren Emre Günaydın ve arkadaşları gibi, kanları kaynayan bu gençlerin hepsi de "basının gazına geldik. Her

gün bu tahrik edici haberleri okudukça, memleket elden gidiyor, bir şeyler yapmalıyız. Bu hainleri ortadan kaldırmazsak, bu ülke batacakmış" yollu, klişeli laflarla nasıl gaza getirildiklerini söylemişlerdi.

Eh, Enver 31 yaşında bir delikanlıydı. Üstelik üniformalıydı. Memleket elden giderken, oturup seyredecek değildi ya!.. Yapılacak tek şey vardı, O da onu yaptı. Atladığı gibi beyaz atına *(geleneksel halk anlayışına göre Kurtarıcı Mehdi de beyaz bir ata binmiş hâlde ortaya çıkacaktır)* bir grup *sergerdeyle,* güpegündüz, öğlen vakti *Bab-ı Ali (Başbakanlık, bugünkü İstanbul Valiliği binası)'yi* bastı.

Koridorda *Harbiye Nazır'ı Nazım Paşa* ile karşılaştı. *Nazım Paşa* gördüğü manzara karşısında eli-ayağı birbirine dolaşık vaziyette, dudaklarından şu cümleler döküldü: *Evladım, be ne hâl!.. Burası Başbakanlık, buraya silahla girmek yasak, bunu bilmiyor musunuz?.."* Daha, sözlerini tamamlayamadan Enver'in bir adım gerisinde duran *Yakup Cemil (İttihatçıların Yeşil'i)'in* tabancasından çıkan tek kurşunla alnının ortasından vurularak, yere yığıldı.

Enver, Nazım Paşa'nın göğsüne basarak Sadrazam *Kamil Paşa'nın* odasına daldı. Silahını çekti ve Sadrazam'a derhâl istifa dilekçesini yaz diye bağırdı.

Şaşırma sırası Kamil Paşa'dadır: *"Ne oluyor, sen kimsin evladım. Burası Sadaret Makamı, aklın başında mı, iyi misin?"* diye şaşkınlıktan gevelerken, Enver tabancanın namlusunu kafasına dayadı ve horozu kaldırdı. *"Tek kelime daha edersen, tetiği çekerim. Çabuk şu kâğıda istifanı yaz!"*

İşin ciddiyetini anlayan, şakağına silah dayanan 80'lerindeki Kamil Paşa, titrek elleriyle Padişah'a hitaben *"cihet-i askeriyeden gelen teklif üzerine huzur-u şahanelerine istifanâme-i âcizânemin arzına mecbur olduğum göz önüne alındıkta bu bakımdan…"* yazdığı dilekçeyi gören Enver, darbeye *"meşruiyet kılıfı"* giydirmek için *"cihet-i askeriyeden gelen teklif üzerine"* cümlesinin başına *"milletten gelen"* ibaresini de ekletti.

Yeme de yanında yat hâli tam!

Zavallı millet, hiçbir şeyden haberi yok. Ama olsun Edirne, her karışı Mehmetçik kanıyla sulanmış *"Edirne"* hamasetiyle halkı galeyana getireceksiniz, sonra da millet bu hükümeti istemiyor diye, darbe yapacaksınız!.. Kendim için istiyorsam namerdim, millet için bu zahmetlere katlanıyoruz pozlarına bürüneceksin!

28 Şubat medyasının attığı manşetlere de ne kadar benziyor bu anlayış!.. Bir de tarih tekerrür etmez derler. Alçakların alçaklığı da, fazılların fazileti de aynen tekerrür ediyor, neylersin!..

Çeteler sadece darbe yapıp, hükümeti devirmemişlerdi. Bin yıllık *devlet felsefemizi* de yok etmişlerdi. Tam Merd-i Kıpti misali, kahramanlık pozlarıyla *"terbiyesizlik sembolü"* hâline gelmişlerdi. *"Fındık kadar beyni, mangal kadar yüreği"* olan, rütbe olarak askeriyede zurnanın son deliği kabul edilen bir binbaşı yanındaki sergerdelerle *"belinde silahıyla"* Padişahın huzuruna çıktı ve *Mahmut Şevket Paşa'yı* sadrazam tayin etmesini istedi.

Koca imparatorluk, Devlet-i Ali'ye ne hâle düşmüştü.

Rivayete göre Nazım Paşa *kaza* ile ölmüş, Sadrazam Kamil Paşa da *kendi rızasıyla istifa* etmiş, Hazret de buna inanmış ve Enver'in talimatıyla *Mahmut Şevket Paşa'nın* sadrazam olarak atanma kararnamesini hemen imzalamış ve şu inciler kendisinden sadır olmuş; *"Allah hayırlı etsin. Rabbime şükür beni o aciz adamlardan kurtardınız"*

Yine rivayete göre İttihatçılar iktidardan düştüğünde de *"Çok şükür ne idüğü belirsiz adamlardan kurtuldum."* diyecekti.

M. Şevket Paşa'nın sadrazamlığı onaylandıktan hemen sonra, daha bakanlar kurulu teşekkül edilmemişken, çete başı Talat, İçişleri Bakanı imzasıyla tüm vilayetlere *"Kamil Paşa hükümeti Edirne'yi Bulgarlara terk etti, bu yüzdende halkın, hükümeti devirdiğini… "* şeklinde telgraflar çekti.

Yalan ve iftiradan kim ölmüş ki!..

Kamil Paşa hükümeti Edirne'yi Bulgarlara vermiş de, halk da ayaklanmış ve hükümeti devirmişmiş…

Göbeğini kaşıyan adam da, Allah razı olsun sizlerden diye arkasından dua etsin, emi!..

Bu darbeciler ne kadar da birbirlerine benziyorlar. 27 Mayıs 1960 ihtilalini yapan çeteler de, yaptıklarını meşrulaştırmak için bu tür yalan ve iftiralara başvurmaktan hiç çekinmemişlerdi.

Milli Birlik Komitesi adlı üniformalı *çete de* bir bildiri yayınlayarak *"Demokrat Partililerin devletin hazinesini soyarak dokuz uçağa doldurduklarını ve tam yurt dışına kaçırılacaklarken kahraman ordumuzun bunları yakaladığını"* söylüyordu.

Birkaç gün sonra bu sefer *Eskişehir Sıkıyönetim Komutanlığı* gazetelerde boy boy, tam sayfa ilanlar vererek *"Demokrat Partililerin*

devletin hazinesini boşalttığını, yedi kamyona doldurduğunu ve yurtdışına kaçıracaklarını; bunu gören vatandaşların en yakın güvenlik birimlerine haber vermelerini" söylüyordu…

Dün ittihatçılar milleti kekliyorlardı, 1960'ta da onların artığı üniformalı çeteler!..

Ve bu alçakların işledikleri bu cinayetleri, Cumhuriyet döneminin ideolog papağan tarihçileri de hiç görmüyorlar, bir de bunları aklamaya çalışıyorlar…

Talat Paşa, hım!.. Ermenilerin şehid ettiği büyük devlet adamı!.. Külahıma anlat sen bu çetebaşı, Mason artığı, kendi hırsları için koca bir imparatorluğu batıran haydutları!..

Devletin, millet adına, millete hizmet için kendisine tevdi ettiği üniformayı ve yetkiyi kötüye kullanacak; emrindeki göbeğini kaşıyan adamların köylü çocuklarını da kandırıp dağa çıkacaksın, haydutluk edeceksin, Cumhuriyet tarihçileri de *Hürriyet Kahramanı Resneli Niyazi* diye ders kitaplarında fotoğrafını basıp, yıllarca bu milletin çocuklarına masallar anlatsınlar!..

Bunların torunları 27 Mayısçılar da darbe yapmış, bir başbakan ile iki bakanı asmışlar… Sonra da yaptıkları bu alçaklığı tam 20 sene bu millete *"Hürriyet ve Anayasa Bayramı"* adı altında, süngü zoruyla kutlattılar!..

İnsanlarda biraz vicdan, biraz haysiyet olmalı, değil mi?

Neyse tekrar konumuza dönelim. Enver'in tavsiye (aslında dikte) ettiği Mahmut Şevket Paşa, yeni hükümeti kurdu. Dahiliye Nazırı imzasıyla alelacele eski posta memuru alışkanlığından olsa gerek valiliklere telgraf çeken Talat, kabinede yoktu.

Ama zararı yok, İttihatçıların keyfi gıcırdı. İpler artık tamamen ellerindeydi.

Alelacele hemen sıkıyönetim ilan ettiler. *Tüm muhalifler hemen hapishanelere tıkıldı. Hafiye teşkilatına çevirdikleri İstanbul Muhafız Komutanlığının masa başı düzmece raporlarına dayanarak, bir sürü muhalifi darağaçlarında sallandırdılar.*

Başta başına silah dayayarak istifa ettirdikleri *Kamil Paşa* olmak üzere, *Şeyhülislam Cemaleddin Efendi* eski Maliye Bakanlarından *Abdurrahman Bey,* yine eski İçişleri Bakanlarından *Reşid Bey…* gibiler yurt dışına sürgüne gönderildiler.

İşin gırgırı, *Kamil Paşa hükümeti Edirne'yi Bulgarlara verdi, halk bu yüzden ihtilal yaptı yalanı ve iftirası, bunların devr-i iktidarı döneminde gerçekleşti.* Edirne'yi bunlar Bulgarlara teslim ettiler (30 Mayıs 1913).

Ancak üniformalılar arasında çekişme alttan alta devam ediyordu. Bu sefer darbeyi ittihatçılar yedi. 11 Haziran 1913'te *Sadrazam Mahmut Şevket Paşa,* güpegündüz makam arabasının içinde öldürüldü.

Artık dünya adım adım bir genel savaşa (I. Dünya Savaşı) doğru sürüklenmeye başlamıştı. Son olarak detaya girmeden şu kısa dönem hakkında özet bir değerlendirme yaparak, gelecek nesillerin bu dönemden ders almalarına yardımcı olalım.

450 yıl kaldığımız Balkanlardan düzenli ordulardan çok çapulculardan müteşekkil, ellerinde sadece çakar-almaz demode tüfekler olan *Sırp, Bulgar, Rum* çetelerinin önünden kaçarak, *158 günde* çekildik.

Bulgarlar Edirne önüne gediklerinde, Genelkurmay salonlarında bazı subayların *"Edirne'yi Enver kurtaracağına, varsın*

Bulgarların olsun!" sesleri, o günün askerinin nasıl siyasete bulaştıklarını gösteren en bariz göstergedir.

Başka lafa lüzum yok! 3-5 sene içerisinde avuçlarımızın içinden koca bir imparatorluk uçup gitti. Bunun tek müsebbibi, siyasete bulaşan askerlerdir.

Cumhuriyetin ideolog-resmi tarihçileri, hamasetle yoğrulmuş ruhlarından dolayı, bu dönemi pek irdelemezler, tüm suçu Osmanlı padişahlarına ve Batı'nın hainane düşmanlığına bağlayarak geçiştirmeye çalışırlar.

Ama gerçek çok net ve açıktır: *Koca bir imparatorluk, siyaset düşkünü üniformalıların politik hırsları yüzünden yok olup gitti.*

Başıbozukların bu konuda hiçbir kabahatleri yoktu. Hangi cepheye dedilerse koşup gittiler. Sel gibi kanlarını akıttılar, büyük kahramanlıklar gösterdiler. Bir mezar taşına bile sahip olamadan, 5 milyon km^2 vatan toprağının dört bir köşesine gömüldüler.

Allah, hepsine rahmet etsin.

II. TASFİYENİN ULUSLARARASI SİYASÎ VE HUKUKÎ MEŞRUİYETİNİN KURUMSAL YAPISININ OLUŞTURULMASI

1. İmâme'nin Koparılışı ve Tespih Tanelerinin Dağıtılması Projesi

Balkanlar'daki beladan, daha büyük bir bela bizi bekliyordu. *Sanayi devrimini* gerçekleştirmiş bir Avrupa'ya dünyanın dört bir yanından *ham madde* yağıyordu, tüm şehir ve kasabalarda onlarca fabrikanın bacaları tütüyor, beyaz kıta baştanbaşa demir ağlarla birbirine bağlanmıştı. Bu fabrikaların bacalarının tütebilmesi için Avrupa'nın bir tek şeye ihtiyacı vardı:

Enerji!..

Yani, *Petrol, Petrol!..*

Enerji denince Avrupa'da sadece kömür vardı. Sınırlı sayıdaki bu rezervler, bu fabrika bacalarını kaç yıl çalıştırabilirdi ki, üstelik hem çıkarılması çok zahmetliydi, hem de maliyeti yüksekti. Afrika'dan getirilen kömürün ise hem kalitesi düşüktü, hem de tabiri caizse, astarı yüzünden pahalıydı.

Hâlbuki Memâlik-i Osmani'nin güney topraklarında petrol kaynıyordu. Bu petrolün mutlaka Avrupa'ya getirilmesi gerekiyordu.

Hasta Adam'ın mirasının paylaşılmasının zamanı artık gelmiş, hatta geçmekteydi.

I. Dünya Savaşı'nın *tek nedeni,* budur.

Gerisi *(Avusturya-Macaristan veliahtının Saray Bosna'da bir Sırplı militan tarafından öldürülmesi, iki Alman gemisinin önce bize sığınıp, sonra Karadeniz'deki Rus liman şehirlerini bombalaması vb.)* teferruat ve bahanelerdir.

Yok Enver'in Alman hayranlığı, tatlı hayalleri, yok İttihatçıların tecrübesizliği ve heyecanları vs. bunların hiç birisi ana gerçeği gölgeleyecek tezler değildir.

Bu çorap bizim başımıza örülüyordu. Bundan kaçınmamız mümkün değildi.

Batılı güçlü devletler dört bir yandan üzerimize çullanmaya başlamışlardı. *Kuzey Afrika'ydı, Balkanlar'dı, Yemen'di, Hicaz'dı, Irak'tı, Kafkaslar'dı, Suriye-Filistin'di…*

Yedi cephede, yedi düvelle boğuştuk.

Kabaca yarısı asker, yarısı sivil olmak üzere *beş milyon* insan kaybettik.

Bunun en acı cephesi Çanakkale oldu. Bütün varlığımızı burada kaybettik. 250.000'in üzerinde şehit verdik…

Üç nesil; *dede, oğul ve torunu* bir arada cepheye sürdük. Yetmedi, devlet dairelerindeki memurları, üniversite öğrencilerini…

Yetmedi, futbol kulüplerindeki sporcuları…

O da yetmeyince liselerimizdeki bebeleri cepheye sürmeye mecbur kaldık.

On binlerce yedek subay üniversite mezunu eğitimli insanımızı kaybettik.

İngiliz ve Fransızları İstanbul'a, başkente sokmamak için…

Ne yazık ki birkaç sene sonra ellerini-kollarını sallaya sallaya gelip İstanbul'u işgal ettiler.

Başta İngiltere olmak üzere Batı'nın hedefi Osmanlı İmparatorluğunu dağıtmak, her coğrafyada kendilerine uyumlu bir yönetim kurmak ve bu yolla emin ve ucuz bir şekilde bu bölgelerdeki enerjiyi Avrupa'ya taşımak.

Osmanlı'yı bir *"tesbih"*e benzetiyorlardı.

Tesbih tanelerini bir arada tutan ise *"imâme"* idi. Bu imâmeyi kopardığın anda başıboş kalan tesbih taneleri etrafa saçılacaktı. Bundan sonrası kolaydı: Başıboş şekilde etrafa saçılan tesbih tanelerini istedikleri tarzda toplayacak ve istedikleri kalıplarda tasnif edebileceklerdi.

Bütün iş *"imâme"*de bitiyordu.

İmâme *"Hilafet Müessesi"* idi.

Bu nedenle İngilizler yaklaşık bir asırdır Hilafet üzerinde çalışıyorlardı. İslam dünyasını bir arada tutan, bir yöne yönlendiren kurum bu idi ve İstanbul'da Osmanlı Sultanı'nın şahsında mündemiç idi.

Hilafet, *siyasi* olduğu kadar *dini* bir makamdı da…

Bu dinin kurucusu bir Arap'tı.

Ama hilafet, Türkler'deydi.

Önce insanların, özellikle de Arap dünyasındaki insanların şuur altına *"dinen bu kurum sizin hakkınız"* anlayışını

yerleştirmek gerekiyordu. Bu konuda çok ciddi çalışmalar yaptılar.

Bir zamanlar *İmam Cüveynî'nin Batınî-Fatımîlere* karşı Abbasoğulları için verdiği Hilafet savaşının dinî-siyasî argümanı olan *"Halife Kureyştendir"* sözünü, dini bir hüküm içeren *"hadis"* olarak lanse ettiler, hatta bir iman rüknü hâline getirdiler. Buna birçok Arap siyasetçi ve din adamı da katıldı.

Mısır Hidivleri'nden, Suudlu kabile reislerine kadar, bu işe birçok uygun adayı da teşvik ederek heveslendirdiler. Ancak, istedikleri neticeyi bir türlü elde edemediler.

Abdülhamid'i devirirken de temel hesap bu *"imâme"* meselesiydi.

Konunun iyi anlaşılması için İttihatçıların liderlerinden Filozof Rıza Tevfik'e kulak verelim: "*Abdülhamid'i tahtan indirdik. Ertesi gün bayramlık elbiselerimizi giyerek, zaferimizi kutlamak üzere Beyoğlu Tepebaşındaki İngiliz Büyükelçiliğine gittik. Kapıyı açan görevli bizi kabul salonuna aldı. Kahvelerimizi nasıl alacağımızı sordu. Bu, bize biraz tuhaf geldi ama* söyledik. *Kahvelerimizi içtik. Görevli, özür dileyerek Büyükelçi'nin rahatsız olduğunu ve bizi kabul edemeyeceğini bildirdi.*

Başımızdan kaynar sular döküldü, neye uğradığımızı şaşırdık.

Bu tavır, açıkça, son derece çirkin bir hakaret ve aşağılamaydı.

Abdülhamid'i nasıl devireceğimiz planlarını hep İngiliz Büyükelçiliği'nde yapmıştık. Onların onayı olmadan kendi başımıza bir adım atmamıştık.

Ve işi de başarmıştık.

Taltif, takdir beklerken, aşağılanmaya, hakarete maruz kalıyorduk. Yenilir, yutulur bir tavır değildi. Başka hiçbir şekilde de tevil imkanı yoktu.

Bozguna uğramış, sinirli bir şekilde Büyükelçiliği terk ettik. Hiçbirimiz, hayatımız boyunca da bu hakareti içimize sindiremedik"

Rıza Tevfik, Mondros imzalanıp, İttihatçılar ülkeyi terk ettikten sonra, olayın iç yüzünü öğrenir ve şunları anlatır: *Hepimiz dışarı kaçtık, perişandık. Herkes kendi başının derdine düşmüştü. Birçoğumuz geçim sıkıntısı çekiyorduk. Beş parasız kalmıştık.*

Yıllar sonra, bu Büyükelçiyle bir yemek yedim ve bu konuyu kendisine sordum. Bana samimi bir itirafta bulundu: *"Biz sizi kullanılabilecek kadar aptal zannediyorduk. Fakat siz, kullanamayacağımız derecede aptal çıktınız! Abdülhamid'i hallettiniz, yerine Mehmet Reşad'ı getirdiniz. Ne değişti ki; biri gitti, öbürü geldi."*

İngilizler, Hilafeti ilga etmelerini istiyorlardı. Tepkileri bu nedenle idi. Rıza Tevfik son olarak cevabını çok iyi bildiği *"peki, o dediğiniz aptalları buldunuz mu?"* sorusunu sorar.

Büyükelçinin gözlerinin içi gülmektedir, *sadece tebessüm ederek,* Rıza Tevfik'in yüzüne bakar; mağrur ve muzaffer bir yüz ifadesiyle!..

Kısaca, başta İngiltere olmak üzere Batı'nın hedefi bu idi. İslam dünyasını başsız bırakmak; parçalamak, bölmek, parçalayıp böldükleri her coğrafyada bir devlet kurmak ve başına da kullanabilecekleri bir kukla yönetim getirmek!

Çanakkale'ye gelmelerinin sebebi de bu idi: İmâme'yi tespihten koparmak!

Yoksa, Türk Milleti'ni yok etmek, tarihten silmek değildi.

Nitekim *Lloyd George* İngiliz ve Fransız donanmaları Çanakkale önlerine geldiğinde, İngiliz Parlamentosunda yaptığı tarihi konuşmada, bu hedefi açık bir şekilde ifade ediyordu: *"Müslümanlarla 1300 yıldır bir Şark Meselemiz var. 640'larda Müslüman Araplar, 1071'de Müslüman Türkler, Hristiyan Avrupa'nın en büyük imparatorluğu olan Bizans'ın kutsal topraklarını işgal ettiler. Kitab-ı Mukaddes'te yer alan yedi kutsal kilisenin bulunduğu Anadolu topraklarını ele geçirdiler. Hristiyan Avrupa İncil'in kutsadığı bu kutsal toprakları kurtarmak için dokuz tane büyük Haçlı seferi düzenledi. Yüz binlerce evladını bu yolda feda etti, en sonunda Selçuklu Devleti'ni yıkarak bu kutsal toprakları işgalden kurtardı.*

*Ama aradan 50 yıl ya geçti, ya geçmedi. 300 çadırlık bir aşirete sahip olan Osman adındaki bir çoban, bu 300 çadırlık aşiretten bir devlet kurdu. Bu gün donanmamızın bulunduğu Çanakkale Boğazından sallarla Trakya'ya geçen bu barbarlar, önce Bizans'*ın Trakya*'daki topraklarını ele geçirdiler. Hristiyan Avrupa tehlikeyi bir kez daha gördü. Onları Kosova'da durdurmaya çalıştık başaramadık, Varna'da denedik olmadı. Niğbolu'da tüm gücümüzle karşılarına çıktık, yine durduramadık. Belgrad, Mohaç derken ancak Viyana surları önünde bu Barbar tehlikesini durdurabildik. 400 sene uğraştık, bu Barbarları Avrupa topraklarından atamadık…*

İşte O gün, bu gündür. Donanmamız Çanakkale önlerinde, bizden harekat emri bekletmektedir. Yarın donanmalarımız İstanbul'a *girecek. Fransız dostlarımızla Dolmabahçe'de zaferimizi kutlayacağız. Osmanlı Devleti tasfiye olacak…*

Peki, bu tasfiye, Hristiyan Avrupa'yı Barbar tehlikesinden artık ebediyen emin kılacak mı? Esas problem bu, bunun cevabını bulmak zorundayız. Benim fikrimi merak ediyorsanız: Hayır!... Yarın ikinci bir Çoban Osman'ın çıkmayacağını kim garanti edebilir? Bakın biz İngilizlerin vatanı şu adalar topluluğu, dünyanın dört bir tarafında sömürgelerimiz var ama, oraları vatan yapmadık. Fransızlar da, Almanlar da, Belçikalılar da, tarih boyunca vatan olarak bugünkü topraklarında yaşadılar.

Ama Türkler öyle değil. Orta Asya'dan çıkıp Doğu'da Çin Seddi'ne dayandılar. Hunlar kanalıyla Avrupa'nın içlerine geldiler. Babürler koluyla Hindistan'a girdiler. Selçuklularla Ortadoğu'ya Memlüklülerle Afrika'ya, Osmanlılar'la Avrupa'ya geldiler.

Bu üç kıtada 15 imparatorluk kurdular. Bu toprakların tamamını vatan hâline getirdiler. Bunu nasıl becerdiler derseniz, cevabı çok basit: Türklerin genetiğinde "Cihan Hakimiyeti Mefkuresi" var. Onlar, buna İ'lây-ı Kelimetullah diyorlar. Fetih ruhu, dünyaya nizam ve intizam vermek, insanlığı yönetmek düşüncesi, bu Cihan Hakimiyeti Mefkuresinden kaynaklanmaktadır. Bu düşünceyi Türklerin genetiğinden söküp atmadıkça, bu Barbar tehlikesini önleyemeyiz.

O hâlde yapılacak tek şey, Türk Cihan Hakimiyeti Mefkuresi'ni "besleyen damarları" yok etmektir!"

Son yüzyılın şekillenmesi; başta İmparatorluğumuzun tasfiyesinin nedenleri olmak üzere, İslâm dünyasının sömürge yönetimler şeklinde dizayn edilmesinin temel çizgileri bu konuşmada çok net şekilde ortaya konmuştur.

Son yüzyılın özeti budur. Teknik bilgiler, siyasi demeç ve yorumlar, lokal gelişmeler, çeşitli ittifaklar… v.s. bütün geri kalanlar, işin garnitürüdür.

Bu büyük operasyonun iki temel hedefi vardı:

- Tesbihin imâmesini koparark, tesbih tanelerinin dağılmasını sağlamak ve bir daha, bir *imâme* başkanlığında bir araya gelmelerini önlemek.
- Türk Milletinin genetiğini oluşturan *"Cihan Hakimiyeti"* mefkuresini *"besleyen damarları"* yok etmek!

Evet hedef bu idi. Çanakkale'ye gelmelerinin sebebi de bu idi… Yoksa, Türk Milleti'ni kökten tarihten silmek değildi.

Peki Anadolu'yu işgal ne idi, ne anlama geliyordu.

Bu sorunun cevabı, *Sevr'i* anlamaktan geçmektedir.

Sevr anlaşılmadan, ne Milli Mücadele anlaşılabilir, ne de Lozan.

Yakın tarihimizin en muğlak noktası burasıdır. Ve müthiş şekilde çarpıtılmıştır.

2. İmparatorluğun tasfiyesinin ve sömürge çakma devletlerin kuruluşunun uluslararası meşruiyetini sağlama

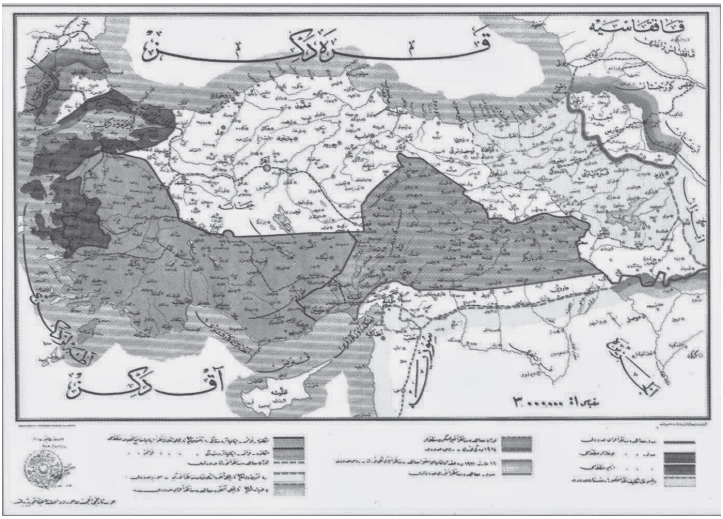
a. Sevr'in Altyapısının Oluşturulması

Sevr, yeni nesillere öylesine çarpıtılarak servis edilmiştir ki, Lozan bir *başarı belgesi* gibi sunulmuştur. Hâlâ bu ülkenin okullarının duvarlarını uydurulmuş bir *Sevr Haritası* süslemektedir. Tam da *"ölümü göster, sıtmaya razı olsun"* hesabı…

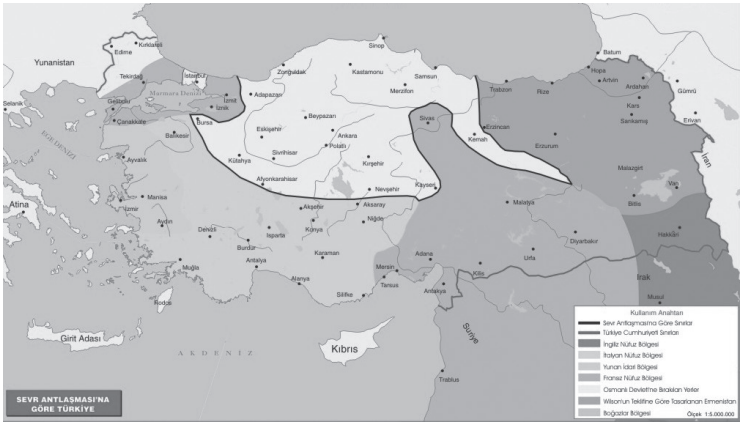
Böylece Lozan yüceltilmiş olsun; ne büyük iş yaptık… İstiklalimizi kaybediyorduk, tüm emperyal dünya üzerimize üşüşmüştü. O ağır şartlarda Sevr'i parçalayıp atmak (İngiliz, Fransız, İtalyan, Yunan…), Lozan'da masaya yumruğunu vurup, bağımsız bir devlet kurmak, Türk Milleti'nin tehlikeye düşen istiklalini tüm dünyaya kabul ettirmak az şey midir?..

Üstelik herkeste en ufak bir ümit belirtisi yokken, üstüne üstlük başta *padişah* ve *başbakan* olmak üzere *bolca hain* düşmanla işbirliği içinde iken…

Bu şartlarda bir tek insan çıkıyor ve *"Ya istiklal, ya ölüm!"* diyor… İşte Sevr'in şartlarından Lozan'a… Lozan bu şartlarda doğdu işte!..

Sevr ve Anadolu haritası – 1928'de Türk Genel Kurmayı tarafından çizilen Sevr Haritası(!)'nın orijinali

Türk Genel Kurmayı tarafından uydurulan ve Milli Eğitim Bakanlığı'nın ders kitaplarında yer alan, tüm okullarının koridor ve sınıflarını süsleyen, yeni nesillerin şuur altlarını manipüle etmesi amaçlanan haritanın latin harfleriyle görünümü

Hepimiz ilk ve orta öğretim yıllarımızda, her gün okullarımızın duvarlarında bu haritayla karşılaştık. Bu haritaya göre, Sevr Antlaşmasıyla *tüm Anadolu işgal* edilmişti: *Yunanlılar tüm Ege bölgesini; İstanbul, Çanakkale Boğazı dahil,* tüm *Marmara bölgesini* İngilizler ve Fransızlar; *Antalya ve yöresini* İtalyanlar; *Adana'dan Urfa'ya kadar olan coğrafyayı da* Fransızlar işgal edeceklerdi. *Doğu Anadolu* Ermenilere, *Karadeniz'in önemli bir kısmı da* Pontus Rumlarına bırakılacaktı.

Bize de Ankara ve Kastamonu civarını kapsayan *İç Anadolu'da küçücük bir bölge* bırakılıyordu.

Bu haritaya göre, Sevr buydu ve Milli Mücadeleyle biz tüm Anadolu'yu bu düşmanlardan temizledik, Lozan'da da bunu tescil ettirerek, Anadolu'da bağımsız yeni bir devlet kurduk.

Laik atak cumhuriyetçilere göre, bu büyük bir zaferdi. Sevr paçavrasını Lozan'da yırtıp işgalcilerin suratlarına fırlattık ve masaya yumruğumuzu vurarak Lozan'ı imzalattık. Bu nedenle, Milli Mücadele bir var olma-yok olma, Türk Milleti'nin istiklal savaşıydı. Lozan bunun için çok büyük bir başarı ve emsalsiz bir zaferdir. Daha sonra da İstiklâl Harbi veya Milli Mücadele olarak adlandırılan Anadolu Harekâtı'nın ismini *Kurtuluş Savaşı* yaptılar!..

Kurtuluş!.. hıhhh!..

Milliyetçi ve muhafazakar kesim de, bazı detay farklılıklar hariç, bu ulusalcı tosuncuklar gibi düşünmektedirler. Bunlara göre de Sevr'in şartları, evet çok ağırdı. Ama başta *Sultan Vahdeddin imzalamadığı* gibi, Meclis-i Mebusan'da da görüşülmedi. Hatta Yunanistan hariç, Sevr'i dikte ettiren devletlerin de parlamentolarında da görüşülmedi. Yani kağıt üzerinde kaldı, uygulamaya konulmadı.

Lozan'a itirazları ise, *"Misak-ı Milli sınırlarına riayet edilmedi, Batı Trakya ve Musul gibi yerler hususunda ısrar edilmedi"*-den ibarettir.

Bu kesimin diğer bir rahatsızlığı da Mustafa Kemal'in tek adamlığı, rakiplerini tasfiyesi ve yaptığı bazı devrimlerin hoşlarına gitmemesi vs.

İki kesim de yanılmaktadır, yanlış yerde durmaktadırlar.

Birinci kesimi teşkil eden ulusalcılar, çıplak gerçeğe karşıdırlar ve bu çarpıtma onların tezlerini ve dünya görüşlerinin temelini teşkil eder.

Bu çarpıtma, adeta *Kemalist Manifestonun İtikatnamesi'*dir.

PROF. DR.
MEHMET ÇELİK

İhtişamdan Sefalete

İmparatorluktan Ulus Devlete Mukadder Son

Geçen yüzyılın başında sadece biz imparatorluğumuzu kaybetmedik. Ruslar da, İngilizler de, Avusturya-Macaristanlılar da imparatorluklarını kaybettiler...

Ancak bu kaybedişte, onlarla aramızda büyük bir fark var: Onlar, imparatorluk hafızalarını muhafaza ederek, bu evrilmeyi gerçekleştirdiler. Tarihî hafızalarını muhafaza ettiler. O tarihî hafızalarıyla dünyaya baktılar, onu o hafızayla okudular, istikbale matuf planlarını hep o hafıza ile yaptılar. Tarih Felsefelerinde ise hiçbir değişiklik yapmadılar.

Biz ise imparatorluğumuzu kaybederken, bu süreçte sadece beş milyon km2 toprak, beş milyon da insan kaybetmedik!

En büyük kaybımız tarihî hafızamız, tarih şuurumuz ve tarih felsefemiz oldu.

İşte bütün mesele de bu noktada düğümlenmektedir.

www.hayatyayinlari.com

9 786051 511603

₺20

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari